

Arrest

nr. 106 696 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE WOLF, die die loco advocaat J. VANDER DONCKT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 april 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2012.

1.3. Op 17 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qoshlaq Sani, gelegen in het district Dahana-I-Ghuri, provincie Baghlan. U verklaarde op het moment van uw asielaanvraag minderjarig te zijn en ongehuwd. U bent nooit naar school geweest, maar werkte thuis als landbouwer en hielp uw vader als mecanicien in zijn garage.

Uw vader werd als automecanicien bedreigd door de Taliban om in hun wagen plaats te maken voor een autobom. Uw vader weigerde echter omdat anders onschuldigen zouden sterven. Als wraak werd uw vader in 2010 op de baan van Puli Khumri naar huis samen met uw broer vermoord door twee onbekenden op een motor. Ze werden beschoten en hun wagen kwam op haar dak terecht.

Ongeveer twintig dagen na de dood op uw vader en broer ontving u thuis een algemene oproepingsbrief van de Taliban. Omdat u vreesde te worden gerekruteerd, vluchtte u van uw huis in Qoshlaq Sani naar Puli Khumri. U zocht er een smokkelaar en een maand later vluchtte u weg uit Afghanistan. Op 11 april 2011 vroeg u asiel aan in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt dat u effectief een rekruteringsbrief van de Taliban heeft ontvangen. Uw verklaringen over de inhoud van deze brief bevatten namelijk inconsistenties en tegenstrijdigheden die uw geloofwaardigheid een ernstige knauw geven. Zo verklaart u in eerste instantie dat de brief de geadresseerde jongeren enkel opdroeg in plaats van toe te treden tot het nationale leger, de Taliban te vervoegen en te helpen zelfmoordaanslagen te plegen. Deze beperkte en vage inhoud bevestigt u nadien nogmaals als enige tekst die op deze brief neergepend stond (gehoorverslag CGVS, dd. 15/02/2012, p. 14). Pas wanneer u wordt gevraagd hoe en waar u zich dan wel moest aanmelden bij de Taliban wanneer u effectief zou willen toetreden, vertelt u, in tweede instantie, dat de brief ook vermeldde dat leden van de Ahmadzai stam connecties hebben met de Taliban. Het volstond dus volgens de brief dat u een van die stamleden aanklampte. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u iemand van die stam kan herkennen, antwoordt u in derde instantie dat er geschreven stond dat u zich moest aandienen in de moskee van het dorp Ahmadzi (CGVS, p. 14). Het is opvallend dat er, naargelang er dieper wordt doorgevraagd, er telkens meer tekst op uw rekruteringsbrief verschijnt. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u uw antwoord aanpast naargelang de vraagstelling. Uw verklaring dat u de vraag eerst niet goed begrepen had, is weinig overtuigend aangezien de vraag tot tweemaal toe en met nadruk gesteld werd (CGVS, p. 14). Even later gaat u nog een stap verder. Pas nadat u meermaals wordt geconfronteerd met de vaststelling dat er geen persoonlijke dreiging van de brief uitging, stelt u plots dat er ook nog geschreven stond dat wie hen niet vervoegde, gedood zou worden (CGVS, p. 16-17). Tot slot is het merkwaardig dat u niet weet wie die brief ondertekend heeft (CGVS, p. 15). Van iemand die daadwerkelijk een brief van de Taliban heeft ontvangen, mag worden verwacht dat de inhoud ervan in diens geheugen gegrift staat, samen met de persoon die die brief zou hebben geschreven of ondertekend. Dit te meer omdat u uw thuisland omwille van die brief heeft ontvlucht. De vaststelling dat u vage verklaringen aflegt en steevast uw antwoorden probeert aan te passen naargelang de vraagstelling om uw onvolkomenheden te verdoezelen en daarbij tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt uw bewering dat u ooit een brief van de Taliban heeft ontvangen.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas aangezien u alle vervolgingsfeiten in 2010 situeert. Uit het administratief dossier blijkt echter dat u reeds op 18/07/2009 in Sparti, Griekenland was, waar uw vingerafdrukken werden genomen (zie 'hit eurodac', Printrak, Directie Asiel, DVZ, dd. 11/04/2011). Tijdens uw gehoor voor het CGVS spreekt u echter met geen woord over uw verblijf in Griekenland in 2009 en laat u uitschijnen dat u in Afghanistan verbleef tot dat u in 2010 door de omstandigheden verplicht werd het land te ontvluchten (CGVS, p. 3 en 13).

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer en vader gedood werden door de Taliban. Opnieuw ontsieren tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid hierover. Zo verklaart u in eerste instantie dat uw vader vijftien dagen bedenktijd had gekregen van de Taliban (CGVS, p. 13), om in tweede instantie te vertellen dat hij maar tien dagen bedenktijd had gekregen (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt geconfronteerd met dit hiaat, stelt u opnieuw uw antwoord bij door aan te halen dat de ene winkelier tien dagen zei en de andere vijftien. Dit ten koste van de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Het is markant dat u niet exact weet wanneer de Taliban uw vader en broer heeft vermoord (CGVS, p. 18). Het gaat hier niet om een detail, maar om de dood van twee familieleden van u. Ook over de moord zelf bent u tegenstrijdig. Want hoewel u verklaart dat er geen getuigen aanwezig waren tijdens de aanval, haalt u wel aan dat de ouders met twee waren, hun gezichten hadden bedekt en op een motor reden. Deze inconsistentie poogt u te weerleggen door aan te halen dat een schaapherder het had gezien en dit had verteld tegen de politie, wat dan weer in tegenspraak is met uw eerdere bewering dat er geen getuigen aanwezig waren (CGVS, p. 15).

Hiernaast komt ook de vervolging van uw vader door de Taliban in zijn geheel weinig plausibel over. Naast de inconsistenties die reeds eerder werden besproken bent u er namelijk ook niet geslaagd de vrees voor de Taliban die uw vader zou hebben ondervonden, aannemelijk te maken. Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat de Taliban plots een beroep zou willen doen op uw vader om een autobom te installeren (CGVS, p. 13). Niets lijkt ernaar uit te schijnen dat uw vader een talibanprofiel heeft waardoor de Taliban op voorhand reeds zou weten dat ze bij uw vader niet van een kale reis zou terugkomen. Daarbij zou de Taliban zelfs het risico lopen dat uw vader de politie zou verwittigen wanneer men de wagen komt afhalen of nogmaals zou langskomen. Verwacht mag worden dat er bij de Taliban in Afghanistan voldoende Talibangezinde mannen aanwezig zijn die zelf ook een bom in een wagen kunnen maskeren zodat die bij een checkpoint uit het zicht van de politie blijft (CGVS, p. 18). Te meer omdat de Taliban dit in het verleden bijna dagelijks heeft bewezen.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat voor zover er geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader problemen zou hebben gehad met de Taliban, quod non, deze problemen niet gelinkt zijn. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat er een link is tussen de vervolging van uw vader en de algemene oproepingsbrieven van de Taliban die twintig dagen later zijn verspreid en omwille waarvan u het land ontvlucht bent.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen, geen bewijzen neerlegt. Uw verklaring dat u deze verloor in het water in Griekenland kan hier enigszins als verklaring voor dienen, doch mag worden verwacht dat u, nadat u deze verloren bent en in België asiel heeft aangevraagd, enige moeite doet bij uw moeder om noodzakelijk bewijsmateriaal die uw asielrelaas ondersteunen en kunnen bewijzen, te laten opsturen. U verklaart namelijk dagelijks in contact te staan met uw moeder (CGVS, p. 3). Het mag vreemd klinken dat het niet mogelijk zou zijn om bijvoorbeeld bij de politie van Baghlan een duplicaat te kunnen bemachtigen die de moord op uw vader en broer moet bevestigen, of een attest van de dorpsouderen die uw problemen ondersteunen. Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen, enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat hiaten, contradicties en onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Uw vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat uw broer en vader door de Taliban werden vermoord en dat u door middel van een rekruteringsbrief door de Taliban werd gevisieerd. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kabul.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u, als alleenstaande volwassen man zonder kinderen (CGVS, p. 3) in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Tadjieken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u Dari (CGVS, p. 7), een van de twee landstalen van Afghanistan. Ook beschikt u als mecanicien (CGVS Vragenlijst, dd. 15/07/2011, p. 2), een stiel die u leerde door met uw vader samen te werken en hem te helpen technische problemen op te lossen (CGVS, p. 14), over een professionele vaardigheid die u een inkomen kan bezorgen in Kabul. Uw vader had een eigen autozaak, hetgeen erop wijst dat uw familie een zekere financiële armslag heeft, die u moet toelaten zich in Kabul te vestigen. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

Overeenkomstig de beslissing van de Dienst Voogdij van 26/05/2011 betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 352,2°, 652, 1° ; 7 en 851 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op dat moment 21,3 jaar was, waarbij een standaarddeviatie van 1,5 jaar dient in acht te worden genomen. Daarom kunt u niet worden beschouwd

als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel "aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling" voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verzoeker toont hieronder aan (i) dat de Bestreden Beslissing om zijn asielaanvraag te weigeren de genoemde artikelen en beginselen schendt, en (ii) dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of - minstens - subsidiaire bescherming te genieten.

(a) Illegaliteit van de Bestreden Beslissing

Verzoeker kan zich niet vinden in de Bestreden Beslissing en meent aan de voorwaarden te voldoen om erkend te worden als vluchteling, of toch minstens om de subsidiaire bescherming te genieten (zie het tweede middel). Verzoeker heeft de motieven voor de negatieve beslissing in zijn asiëldossier grondig bestudeerd en wenst deze als volgt te weerleggen. Het CGVS oordeelde dat: "Uw vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat uw broer en vader door de Taliban zijn vermoord en dat u door middel van een rekruteringsbrief door de Taliban werd geviseerd. " De door het CGVS in de Bestreden Beslissing aangehaalde argumenten om tot haar beslissing te komen zijn zwak. De weigering van de vluchtelingenstatus is voornamelijk gesteund op een aantal (vermeende) tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in het relaas van Verzoeker, die telkens kunnen weerlegd worden door Verzoeker. Het CGVS steunt haar beslissing om de vluchtelingenstatus te weigeren op volgende argumenten: (...). Uit deze (vermeende) inconsistenties en onduidelijkheden leidt het CGVS af dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van Verzoeker aangaande de moord op zijn broer en vader door de Taliban, en het feit dat Verzoeker door een rekruteringsbrief werd geviseerd door de Taliban.

(b) Rekruteringsbrief

Het CGVS lijkt er moeite mee te hebben te geloven dat Verzoeker effectief een rekruteringsbrief van de Taliban heeft ontvangen. Het CGVS stelde in haar beslissing dat: "van iemand die daadwerkelijk een brief van de Taliban heeft ontvangen, mag worden verwacht dat de inhoud in zijn geheugen gegrift staat." Vooreerst dient opgemerkt te worden dat Verzoeker op het moment dat hij de rekruteringsbrief ontving, niet kon lezen noch schrijven. Verzoeker heeft meermaals tijdens het verhoor aangegeven dat hij zelf niet persoonlijk de rekruteringsbrief kon lezen, maar dat anderen voor hem de inhoud van de brief hebben toegelicht (verhoorverslag CGVS p. 13, 17). Feit dat Verzoeker dus niet de exacte inhoud van de rekruteringsbrief op een gestructureerde wijze kan weergeven, kan in dit opzicht verklaard worden. Dus de veronderstelling dat iemand die een brief van de Taliban ontvangt, ook de inhoud ervan in zijn geheugen gegrift heeft, gaat niet op voor personen die ongeschoold en ongeletterd zijn (zoals Verzoeker). Het CGVS stelde in haar beslissing dat: "Het is opvallend dat er, naargelang er dieper wordt doorgevraagd, telkens meer tekst op uw rekruteringsbrief verschijnt. Er dient dan ook vast gesteld te worden dat u uw antwoord aanpast naargelang van uw vraagstelling". Dit gaat opnieuw gepaard met het feit dat Verzoeker de rekruteringsbrief niet persoonlijk heeft gelezen en zich moet beroepen op uiteenlopende interpretaties van de personen die hem die brief hebben toegelicht. Verzoeker heeft ook duidelijk aangegeven dat hij de vraag niet goed verstond (verhoorverslag CGVS p. 14). Het CGVS stelt in haar beslissing in dit opzicht: " Uw verklaring dat u de vraag eerst niet goed begrepen had, is weinig overtuigend aangezien de vraag tot tweemaal toe en met nadruk gesteld werd". Echter houdt een eenvoudige herhaling van dezelfde vraag geen verduidelijking in. Verzoeker gaf inderdaad steeds meer preciezere informatie, naarmate het CGVS ook meer uitleg gaf bij de vragen (en Verzoeker dus ook meer begreep wat precies aan hem gevraagd werd). Feit dat Verzoeker dus soms algemeen antwoordt op vragen van het CGVS, kan niet aanzien worden als een bewust vaag houden van verklaringen door de Verzoeker en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat Verzoeker de rekruteringsbrief niet heeft

ontvangen. Verder meent het CGVS inconsistenties te kunnen vaststellen aangaande de verklaringen van de Verzoeker met betrekking tot de dreiging die van de rekruteringsbrief uitgaat: "Pas nadat u meermaals geconfronteerd wordt met de vaststelling dat er geen persoonlijke dreiging van de brief uitging, stelt u plots dat er ook nog geschreven staat dat wie hen niet vervoegde, gedood zou worden". Echter dient hieromtrent opgemerkt te worden dat Verzoeker steeds consistent de dreiging heeft aangegeven die uitging van de rekruteringsbrief. Al bij de eerste vraag omtrent de inhoud van de rekruteringsbrief vermeldde Verzoeker dat 4 dorpsgenoten die niet op de rekruteringsbrief ingingen en in de plaats het leger vervoegden, vermoord werden (verhoorverslag CGVS p. 14). Verder vermeldt Verzoeker later dat hij uiteindelijk besloot van Puli Khumri te vluchten naar Iran, aangezien hij niet vrij kon rondlopen in de regio, niet kon werken en niet kon terugkeren naar zijn dorp (verhoorverslag CGVS p. 17). Dit duidt op een duidelijke vrees. Tot slot dient opgemerkt te worden dat het antwoord op de daaropvolgende vraag "Maar er staat toch geen dreiging in die brief" "Inderdaad dat stond er gewoon in" (verhoorverslag CGVS p. 17) tweezijdig kan geïnterpreteerd worden. Het CGVS interpreteert dit als zijnde een bevestiging van het feit dat er geen dreiging van de brief uitgaat. Echter dient mijn inziens het antwoord aanzien te worden als een bevestiging van het feit dat er inderdaad dreiging uitgaat van de brief, aangezien Verzoeker voorgaand had opgemerkt dat hij niet durfde terug te keren naar zijn regio. Feit dat hier discussie over kan bestaan, duidt op de slechte kwaliteit van het verhoorverslag, waar het CGVS de zorgvuldigheidsplicht schendt.

(c) Tijdstip van de vervolgingsfeiten en het verblijf in Griekenland in 2009

In de Bestreden Beslissing wordt aangehaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de Verzoeker, aangezien alle vervolgingsdaden gesitueerd werden in 2010, terwijl er al in 2009 vingerafdrukken werden genomen van de Verzoeker in Griekenland. Verzoeker verklaart inderdaad reeds in 2009 in Griekenland te zijn geweest. Dit had hij eveneens verklaard tijdens het eerste interview bij het IBZ (zie Stuk 3). Hij werd gearresteerd aan de grens van Griekenland en daar werden zijn vingerafdrukken genomen. Verzoeker verklaart echter geen formeel asiel aangevraagd te hebben in Griekenland. In 2010 was Verzoeker wel degelijk in Afghanistan en de vervolgingsdaden (zijnde de moord op zijn vader en broer en de ontvangst van een rekruteringsbrief van de Taliban) situeren zich ook in 2010. Dus het feit dat Verzoeker in 2009 al in Griekenland was, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in 2010. Verzoeker is hierover steeds transparant geweest. Het verslag van het eerste interview bij het JBZ maakt trouwens onderdeel uit van het administratief dossier van de Verzoeker bij het CGVS. Dus indien het CGVS zich zorgvuldig had voorbereid, kon deze informatie gemakkelijk teruggevonden worden in het dossier. Uit het verhoorverslag van het CGVS blijkt ook niet dat het CGVS expliciet heeft gevraagd indien Verzoeker al in 2009 in Griekenland was geweest.

(d) Moord op zijn vader en broer door de Taliban

Vooreerst verklaart het CGVS in haar beslissing dat de tegenstrijdige verklaringen van de Verzoeker betreffende het aantal dagen bedenktijd die zijn vader had gekregen om te reageren op het verzoek van de Taliban, de geloofwaardigheid van de moord door de Taliban ontkrachten. Vooreerst dient benadrukt te worden dat Verzoeker expliciet heeft aangegeven dat zijn vader niet rechtstreeks aan hem heeft verteld over het bezoek van de Taliban aan de garage (zie verhoorverslag CGVS p. 13, 18 en 19). Hij hoorde dit van de omstaande winkeliers. Dus het feit dat Verzoeker niet exact weet hoeveel dagen bedenktijd zijn vader had gekregen, kan inderdaad uitgelegd worden door het feit dat Verzoeker dit niet rechtstreeks van zijn vader heeft vernomen, maar indirect via de winkeliers (die als buitenstaanders niet zoveel belang hechten aan details zoals dagen bedenktijd). Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in de lokale dorpen in Afghanistan weinig tot geen belang wordt gehecht aan de maanden en precieze data zoals in de westerse wereld. De redenering van het CGVS dat het feit dat Verzoeker niet precies weet hoeveel dagen bedenktijd zijn vader heeft ontvangen, leidt tot de gehele ongeloofwaardigheid van de moord op zijn vader, is kort door de bocht en hierbij schendt het CGVS haar materiële motiveringsverplichting.

(e) Vervolg van zijn vader door de Taliban

Verder meent het CGVS dat Verzoeker er niet in geslaagd is te verklaren waarom de Taliban zijn vader vervolgde. Het CGVS stelt hierover: M Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat de Taliban plots een beroep zou willen doen op uw vader om een autobom te installeren. Niets lijkt ernaar uit te schijnen dat uw vader een talibanprofiel heeft waardoor de Taliban op voorhand reeds zou weten dat ze bij uw vader niet van een kale reis zou terugkomen". Verzoeker geeft hieromtrent aan dat de Taliban geen rechtsgeldig motief dient te hebben om bij mensen binnen te vallen en orders te geven. Niet alleen mensen met een duidelijk talibanprofiel worden gevisieerd, maar ook gewoon mensen die nuttig kunnen zijn in hun strijd. De vader van Verzoeker heeft in het opzicht van de Taliban wel degelijk een nuttig profiel, aangezien hij als mecanicien werkt in een garage en dus de nodige expertise heeft om aan een wagen te werken. Verder dient er opgemerkt te worden dat de lokale mensen de politie niet vertrouwen

(zie verhoorverslag CGVS p. 19), dus de kans op verklikking bij de politie is niet zo groot als het CGVS stelt in haar beslissing.

(d) Gebrek aan bewijzen

Het CGVS stelt dat het gebrek aan bewijzen aangebracht door de Verzoeker ook een beslissende factor is geweest in het uitgeven van een negatieve beslissing. Verzoeker vermeldt hieromtrent dat de bewijzen zijn verloren gegaan in het water in Griekenland. Verzoeker geeft aan dat de mogelijkheid om via de autoriteiten bewijsmiddelen te verkrijgen inderdaad bestaat, maar de overheid corrupt is en veel geld vraagt om bewijsmiddelen aan te leveren. Zijn moeder beschikt niet over de nodige bestaansmiddelen om deze aanvraag van bewijsmiddelen te bekostigen.

(e) Verzoeker komt wel in aanmerking om te worden erkend als vluchteling

De motivering in de Bestreden Beslissing schiet overduidelijk te kort en is ongenueanceerd. Aldus werd er onvoldoende gemotiveerd en werd Verzoeker onterecht asiel ontzegd. De beginselen van behoorlijk bestuur zijn dan ook geschonden in de Bestreden Beslissing. Gezien het vluchtverhaal, uiteengezet onder 1 (De feiten), en de daaruit voortkomende oprechte angst voor geweld ten aanzien van zijn persoon en vervolging heeft Verzoeker recht op de vluchtelingenstatus. De Taliban is er immers op uit om hem te rekruteren (tegen zijn wil) en hem mogelijk om te brengen. Dat zijn vrees gegrond is, volgt duidelijk uit de feiten die aan zijn vlucht zijn voorafgaan, zoals de moord op zijn vader en zijn broer door de Taliban. Hij vreest dus terecht om bij terugkeer naar Afghanistan blootgesteld te worden aan geweld. De plaatselijke overheden kunnen hier niet aan verhelpen."

2.2. In een tweede middel "aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatus" voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Indien uw Raad zou oordelen dat Verzoeker niet in aanmerking komt om als vluchteling erkend te worden, dient hem minstens subsidiaire bescherming geboden te worden. Bovendien wordt er (onterecht) vanuit gegaan dat Verzoeker een binnenlands vluchtalternatief zou hebben. Er is echter geen sprake van een binnenlands vluchtalternatief en dit om twee redenen:

- de regio waarnaar Verzoeker volgens het CGVS zou kunnen vluchten, is absoluut niet veilig; en
- Verzoeker beschikt niet over voldoende capaciteiten om een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul te vinden.

Voor zover uw Raad oordeelt dat Verzoeker geen recht heeft op het vluchtelingenstatus, dient hem minstens subsidiaire bescherming geboden te worden.

(i)Provincie Baghlan

Vast staat dat Verzoeker uit de provincie Baghlan afkomstig is. Het staat vast dat de provincie Baghlan een regio is waar, overeenkomstig artikel 48/4, §1 en §2 c) van de Vreemdelingenwet, "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" heerst. Dit wordt o.a. uitdrukkelijk bevestigd in de beleidsnota's van het CGVS (Stukken 4 en 5). De beleidsnota stelt: (...) De provincie Baghlan is erkend door het CGVS. Dus heeft Verzoeker, nu vaststaat dat hij afkomstig is uit dit gebied, recht op het toekennen van de subsidiaire bescherming. Hij voldoet aan alle voorwaarden in die zin. Dit erkent het CGVS ook uitdrukkelijk in de Bestreden Beslissing: "momenteel lopen de burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Het is dus duidelijk dat Verzoeker in Afghanistan, en meer bepaald in Baghlan, een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij zou in een levensbedreigende situatie terecht komen of minstens in een situatie waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen zou ondergaan. Als burger in een regio waar er een internationaal en binnenlands gewapend conflict heerst, ondergaat Verzoeker willekeurig geweld in het algemeen. Er is al jaren een gewapend conflict in zijn regio van herkomst aan de gang. Verzoeker verduidelijkt dat, aangezien er een gewapend conflict is in de regio waar Verzoeker woonde voor hij vluchtte, hij in principe niet persoonlijk moet gevisieerd worden door het geweld. Het is voldoende dat hij een persoonlijk risico heeft op schade, en dit is ontegensprekelijk het geval. Verzoeker onderstreept dat hij een burger is en geen militair. Het is duidelijk dat de Afghaanse overheid niet in staat is om haar burgers en in het bijzonder de Verzoeker op een adequate manier te beschermen. Verzoeker loopt dan ook ontegensprekelijk een uiterst reëel risico op ernstige schade. Verzoeker heeft om al deze redenen recht op subsidiaire bescherming.

(ii)Binnenlands vluchtalternatief: Kabul

(A)Veiligheidssituatie in Kabul

Het CGVS stelt vervolgens dat Verzoeker de onveilige situatie in Baghlan kan voorkomen door zich te vestigen in Kabul. Het CGVS verwijst in dit opzicht in de Bestreden Beslissing naar het feit dat de

hoofdstad Kabul een verminderd aantal veiligheidsincidenten kent. Er is meer sprake van zogenaamde 'asymmetrische aanvallen' tegen 'high profile' doelwitten, en het aantal burgerslachtoffers in Kabul is laag aangezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Tot slot veralgemeent het CGVS: "Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt". Dit is echter niet correct. In Kabul zijn er immers nog steeds veel veiligheidsincidenten. Minstens moet worden vastgesteld dat zelfs al zou er een vermindering zijn, er in deze regio nog steeds ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger is, als gevolg van willekeurig geweld daar er nog steeds een internationaal en binnenlands gewapend conflict heerst. Zelfs indien Kabul voornamelijk wordt getroffen door zogenaamde asymmetrische aanvallen, hebben deze aanvallen nog steeds een impact op het dagelijks leven van de burger en vallen er hierbij ook burgerslachtoffers. Dit blijkt onder meer uit een recente aanslag (22 juni 2012) op een hotel vlakbij Kabul, waarbij er 20 burgerslachtoffers vielen (onder meer vrouwen en kinderen) (Stukken 6 en 7). Reden van de aanslag was dat volgens de Taliban in dit hotel zogenaamde 'wilde' feestjes werden gehouden, waar vrouwen zich prostitueerden. Ook bij een wraakactie van de Taliban, na een bezoek van president Obama in Kabul, kwamen er in mei 2012 8 burgers om het leven en vielen er 24 andere gewonden (Stukken 8, 9 en 10). Bij een zogenaamde 'asymmetrische' aanval daterend van april 2012, specifiek gericht tegen de regering en diplomatieke posten, zijn er 3 burgerslachtoffers gevallen en waren er in totaal 65 mensen gewond, waarvan 25 burgers (Stuk 11).

Verzoeker verwijst hierbij naar volgende persartikelen en rapporten:

•ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation:

1) Sicherheitslage in der Stadt Kabul; 2) Schutzfähigkeit der Sicherheitsbehörden (Stuk 12)

(...)

•Afghanistan NGO Safety Office - Report 98 dd. 16-31 mei 2012, p. 1 "Kabul" (Stuk 13)

•"Three Mine Planters Arrested In Kabul" (Bakhtar News Agency, 2 augustus 2012) (Stuk 14)

•"Taliban launches largest attack on Kabul in 11 years" (The Guardian, 15 april 2012) (Stuk 15)

•"Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel" (De Standaard, 17 december 2012) (Stuk 16)

(B)Capaciteiten van Verzoeker tot waardig vestigingsalternatief

In de Bestreden Beslissing haalt het CGVS aan dat de Verzoeker als alleenstaande volwassen man zonder kinderen in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. In het algemeen dient gesteld te worden dat een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief enkel kan tegengeworpen worden aan Verzoeker als dit alternatief veilig te bereizen is. Het vestigingsalternatief moet toegankelijk zijn en Verzoeker moet in staat zijn zich daar te vestigen (EHRM Salah Seekh (2007), EHRM Sufi and Elmi (2011)). De bewijslast ligt hiertoe bij het CGVS. Echter dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde argumenten van het CGVS in dit opzicht niet overtuigen. Vooreerst meent het CGVS in de Bestreden Beslissing dat voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (zoals familiebanden) vervalt indien ze zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Echter verwijst Verzoeker in dit opzicht naar het landeninformatie rapport van de Deense Migratiedienst uitgegeven in mei 2012 (zie Stuk 17) dat duidelijk weergeeft dat de terugkeer naar Kabul bijzonder moeilijk is voor mensen die niet kunnen terugvallen op familie of een sociaal netwerk. De bevolking in Kabul is namelijk de afgelopen 7 jaar verdriedubbeld en deze toename in bevolking gaat gepaard met een toename aan armoede, werkloosheid en criminaliteit. Terugkeerders zonder netwerk, die dus niet kunnen vertrouwen op een netwerk dat hen hulp biedt bij het zoeken naar een onderdak en tewerkstelling, eindigen vaak in tenten en openbare gebouwen in achtergestelde buurten. Daar is geen toegang tot basisdiensten en kan men niet in eigen levensonderhoud voorzien. In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat Verzoeker duidelijk heeft aangegeven tijdens het interview met het CGVS (CGVS verhoorverslag p. 3) dat hij geen enkele familie heeft ergens anders in Afghanistan. Bovendien is Verzoeker ook niet vertrouwd met Afghaanse stedelijke gebieden, aangezien hij zijn hele leven in Afghanistan in de woestijn heeft geleefd (CGVS verhoorverslag p. 2). Argument dat Verzoeker tot de etnische groep van Tadjieken behoort, kan geen comfort bieden, gezien het feit dat Verzoeker ook geen sociale contacten heeft in Kabul en dus niet kan terugvallen op een bestaand sociaal netwerk dat hem hulp kan bieden bij het zoeken naar een onderdak of tewerkstelling. Verder haalt het CGVS ook aan dat Verzoeker over de nodige professionele vaardigheden beschikt om in Kabul tewerkstelling te vinden. Hierbij verwijst het CGVS naar het feit dat Verzoeker de stiel van mecaniciens heeft aangeleerd door zijn vader te helpen. Echter dient er in dit opzicht opgemerkt te worden dat Verzoeker slechts éénmaal per week zijn vader hielp in de garage (CGVS verhoorverslag p. 13) en zijn hoofdbezigheid erin bestond schapen en koeien te hoeden (een vaardigheid die Verzoeker niet van hulp zal zijn bij het zoeken naar een tewerkstelling in een stedelijk gebied zoals Kabul). Dit blijkt ook uit het interview bij het CGVS, waar Verzoeker wel kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn landbouwactiviteiten, maar geen antwoord kan bieden op algemene vragen met betrekking tot mechaniek (CGVS verhoorverslag p.

17). Feit dat Verzoeker duidelijk niet weet wat te doen als een wagen niet opstart wegens de koude en hierbij expliciet aangeeft dat hij geen mecanicien is, toont duidelijk aan dat hij niet over de vermeende capaciteiten beschikt van mecanicien die hem kunnen helpen bij het vinden van een tewerkstelling in Kabul. Verder verwijst het CGVS ook naar de financiële armslag die de familie van Verzoeker heeft, gezien het feit dat de vader van Verzoeker over een eigen autozaak beschikte in Afghanistan. Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat de woordkeuze van 'autozaak' misleidend is. De vader van de Verzoeker verkocht geen auto's, maar werkte enkel als mecanicien in de zaak (CGVS verhoorverslag p. 15). De financiële situatie van het gezin van de Verzoeker is na de moord op zijn vader en broer ook uiterst precair geworden (gezien het feit dat de belangrijkste bronnen van hun gezinsinkomen zijn weggefallen). Dit blijkt ook uit het feit dat tijdens het verhoor bij het IBZ Verzoeker duidelijk aangaf over geen/weinig bestaansmiddelen te beschikken (slechts 200 afghani). Indien de familie van Verzoeker werkelijk over een grote financiële armslag zou beschikken, zou Verzoeker wel meer geld meegekregen hebben om hem bij te staan. Op basis van bovenstaande redenering weergegeven in paragrafen 56 tot en met 65, is het dus duidelijk dat Verzoeker ook in Kabul een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij zou in een levensbedreigende situatie terechtkomen en minstens in een situatie waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen zou ondergaan. Bovendien heeft Verzoeker in Kabul geen waardig vestigingsalternatief gezien zijn beperkte capaciteiten. Kabul is dus helemaal geen binnenlands vluchtalternatief."

Concluderend stelt verzoeker dat uit zijn uiteenzetting blijkt dat de motivering onvoldoende is en soms steunt op verdraaide elementen, dat bovendien blijkt dat het Commissariaat-generaal niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde die van haar mag verwacht worden als overheidsinstantie, dat er slechts onvolledig wordt ingegaan op zijn vluchtverhaal en dit als ongeloofwaardig wordt afgewimpeld op basis van ongenueanceerde en erg zwakke argumenten. Verzoeker vervolgt dat er kennelijk wel geloof gehecht wordt aan zijn verklaringen betreffende zijn afkomst, doch dat er onterecht binnenlandse vluchtalternatieven naar voren worden geschoven, dat de bestreden beslissing bijgevolg genomen werd met miskenning van de genoemde artikelen en beginselen.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verplichten haar onderzoek opnieuw te voeren overeenkomstig artikel 39/76, §2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt omschreven documenten:

- (1) *Beslissing tot weigering van het CGVS dd. 17 januari 2013 waarin aan de Verzoeker de hoedanigheid van vluchteling geweigerd werd*
- (2) *Bijlage 26 van de heer Baghlani Ashogullah*
- (3) *Eerste interview bij het IBZ (D.V. nr.: 6797405)*
- (4) *Beleidsnota "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers - Februari 2010"*
- (5) *Beleidsnota "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers - Regio's Subsidiaire Bescherming - September 2010"*
- (6) *"Taliban hostages freed as Kabul hotel siege ends" (The Guardian, 22 juni 2012)*
- (7) *"Taliban attack on Kabul lakeside resort leaves at least two dozen dead" (The Guardian, 22 juni 2012)*
- (8) *"Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op kort na vertrek Obama" (De Standaard, 2 mei 2012)*
- (9) *"Deadly attack shakes Kabul after Barack Obama visit to Afghanistan" (The Guardian, 2 mei 2012)*
- (10) *"Afghanistan: Taliban hit Kabul on OBL anniversary, seven dead" (Agence France-Presse, 2 mei 2012)*
- (11) *"Afghan forces criticised after Kabul battles" (Institute for War and Peace Reporting, 17 april 2012)*
- (12) *ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: 1) Sicherheitslage in der Stadt Kabul; 2) Schutzfähigkeit der Sicherheitsbehörden dd. 13 januari 2012*
- (13) *Afghanistan NGO Safety Office - Report 98 dd. 16-31 mei 2012*
- (14) *"Three Mine Planters Arrested In Kabul" (Bakhtar News Agency, 2 augustus 2012)*

- (15) *"Taliban launches largest attack on Kabul in 11 years" (The Guardian, 15 april 2012)*
- (16) *"Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel" (De Standaard, 17 december 2012)*
- (17) *Afghanistan - Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process - Report from Danish Immigration Service's fact finding mission to Kabul, Afghanistan dd. mei 2012*
- (18) *Afghanistan NGO Safety Office - Report 87 dd. 1-15 december 2011 (p. 12)*
- (19) *"Factbox-Security developments in Afghanistan" (Reuters, 3 maart 2012)*
- (20) *Afghanistan NGO Safety Office - Report 94 dd. 16-31 maart 2012*
- (21) *"Blast at Afghan music market, two dead" (Agence France-Presse, 23 juni 2012)*
- (22) *Afghanistan NGO Safety Office - Report 100 dd. 16-30 juni 2012*
- (23) *Afghanistan Mid-Year Report 2012 Protection of Civilians in Armed Conflict United Nations dd. juli 2012*
- (24) *"Afghanistan mosque bombs wound 19" (Agence France-Presse, 3 augustus 2012)*
- (25) *"The Afghanistan Analysts Network / On the borders: Where do the attacks in Nimruz come from?" (Fabrizio Foschini, 18 augustus 2012)*
- (26) *Humanitarian Bulletin Afghanistan - Issue 07 van OCHA dd. 1-31 augustus 2012*
- (27) *Afghanistan NGO Safety Office - Quarterly Data Report Q. 3 2012 dd. oktober 2012*
- (28) *"Minstens twaalf doden na Taliban-aanval op militaire basis in Afghanistan" (De Standaard, 2 december 2012)*
- (29) *EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Insurgent strategies - intimidation and targeted violence against Afghans dd. december 2012*
- (30) *Aanstelling van Meester Julie Vander Donckt*

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees

dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Deze zouden zijn vader en zijn broer begin 2010 hebben vermoord omdat zijn vader, een automechanicien, weigerde in te gaan op hun vraag om in een of meerdere van hun wagens explosieven te plaatsen. Een tijd later zouden de Taliban bij verzoeker thuis een dreigbrief hebben achtergelaten waarin jongeren werden opgeroepen om zich bij hen aan te sluiten. Op aanraden van zijn moeder vluchtte verzoeker net als zijn buurjongen die ook zo een brief van de Taliban had gekregen, naar Puli Khumri, waar hij nog een maand verbleef om vervolgens zijn land te verlaten (vragenlijst CGVS, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13-20).

2.8. In het kader van de medewerkingsplicht wordt van elke asielzoeker verwacht dat hij zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek indient. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten en informatie van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht bij aanvang van zijn asielprocedure, met name tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn eerdere reis naar Griekenland ter sprake te brengen. Uit de verklaring afgelegd op Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij van geboorte tot vertrek begin maart 2011 verbleven heeft in Afghanistan (verklaring DVZ, vraag nr. 9). Hij verklaarde in Griekenland te zijn geweest, doch verklaarde nooit dat zijn 'bezoek' aan Griekenland dateerde van 2009 en hij daarna terugkeerde naar Afghanistan, maar liet, integendeel, eerder blijken dat na zijn vlucht uit Afghanistan in maart 2011 Griekenland op zijn reisroute lag. Zo verklaarde verzoeker (i) betreffende de reisroute en de vraag naar plaatsen en landen van doorreis dat hij in Griekenland passeerde en 18 dagen later per vrachtwagen naar Italië vertrok (verklaring DVZ, vraag nr. 35), (ii) als antwoord op de vraag of hij in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag had ingediend, *'Ik was in Griekenland en werd gearresteerd. Mijn vingerafdrukken werden genomen aan de grens. Maar ik heb nooit zelf asiel aangevraagd.'* Op de vraag waar en wanneer, antwoordt verzoeker *'Ergens op een Grieks eiland'*. (verklaring DVZ, vraag nr. 17), (iii) als antwoord op de vraag wat er in de brief die hij ontving op zijn deuropening voor jonge mensen te rekruteren precies geschreven stond, *'Ik kan zelf niet lezen, de mensen die dat wel konden zeiden dat degenen wie een jonge zoon hebben, moet ons vervoegen in plaats van het nationaal leger. Toen ik in Griekenland verbleef, gingen vier dorpsgenoten bij het leger en ze werden nadien vermoord.'* (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Verzoeker schiet, zo blijkt duidelijk uit het voorgaande, te kort in de medewerkingsplicht die op hem zoals op elke andere kandidaat-vluchteling rust, nu hij zijn verblijf in Griekenland in 2009 en zijn beweerde terugkeer erna naar Afghanistan niet vermeldde aan de Belgische asielinstanties. Dit ondergraaft op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid en alzo ook de geloofwaardigheid en de ernst van zijn relaas.

Thans in zijn verzoekschrift oppert verzoeker dat hij *"inderdaad reeds in 2009 in Griekenland"* is *"geweest"*, dat hij dit eveneens heeft verklaard tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij aan de grens van Griekenland gearresteerd werd en zijn vingerafdrukken er werden afgenomen, maar hij er geen asiel aanvroeg, dat hij zich in 2010 wel degelijk in Afghanistan bevond en de vervolgingsdadens zich ook in 2010 situeren, dat het feit dat hij in 2009 al in Griekenland was geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dat hij hierover steeds transparant is geweest, dat het verslag van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onderdeel uitmaakt van het administratief dossier, dat indien de commissaris-generaal zich zorgvuldig had voorbereid hij deze informatie gemakkelijk had teruggevonden in het dossier, en dat uit het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet blijkt dat de commissaris-generaal expliciet heeft gevraagd of hij al in 2009 in Griekenland was geweest.

Verzoekers huidig betoog mist echter alle ernst en elke grondslag en kan dan ook niet worden aanvaard. Verzoeker maakte immers, zo stelt de Raad vast, voorheen tijdens zijn verschillende gehoren op geen enkel ogenblik melding van een verblijf in Griekenland in het jaar 2009. Zijn huidige bewering

hierover steeds transparant te zijn geweest, gaat dan ook geenszins op. Over een verblijf in Griekenland in 2009 sprak hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord, net zoals hij dat nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin deed. Integendeel zelfs, tijdens die gehoren gaf hij aan, liet hij minstens uitschijnen zijn land van herkomst nooit eerder voor zijn problemen met de Taliban en zijn ermee gepaarde gaande vlucht nadien te hebben verlaten, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Nu hij hierover nog nooit eerder had gesproken, kon de commissaris-generaal hem dan ook niet met zijn eerdere verklaringen over een verblijf op Griekse bodem in 2009 confronteren. De commissaris-generaal was er, in tegenstelling tot wat verzoeker thans meent, geenszins toe verplicht verzoeker met de informatie uit het administratief dossier aangaande zijn verblijf in Griekenland in 2009 te confronteren. Immers, geen enkele norm of wettelijke bepaling verplicht hem hiertoe.

Verzoeker is inzake de medewerkingsplicht die op hem rust, zo wordt vastgesteld, echter in gebreke gebleven door zijn verblijf in Griekenland in 2009 niet zelf spontaan aan te brengen, maar zich hierover aanvankelijk, tot confrontatie met de informatie hieromtrent uit het administratief dossier, geheel in stilzwijgen te hullen.

Het is immers, zo wordt vastgesteld, pas thans in zijn verzoekschrift dat verzoeker zelf voor het eerst gewag maakt van zijn verblijf in Griekenland in 2009. Hij bevestigt thans (de informatie uit het administratief dossier) dat zijn vingerafdrukken er in 2009 werden afgenomen en stelt dat hij nadien terugkeerde naar zijn land van herkomst, waar zich in 2010 de vervolgingsdaden van de Taliban zouden hebben gemanifesteerd.

Verzoekers poging zijn verblijf op Grieks grondgebied in juli 2009 te verzwijgen/verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, doet vermoeden dat hij de waarheid omtrent zijn reis uit Afghanistan naar Europa en meer bepaald het werkelijke tijdstip dat hij zijn land verliet bewust tracht achter te houden. Dit alles, en meer bepaald de incoherentie die zo ontstaat tussen de informatie in het administratief dossier omtrent zijn verblijf in Griekenland midden juli 2009 en zijn beweerde vervolgingsproblemen nadien in 2010 met de Taliban, zet de geloofwaardigheid van het asielrelaas alsook verzoekers algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze op de helling.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het tijdstip waarop de Taliban een dreigbrief zouden hebben achtergelaten voor verzoeker. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken *'Mijn vader werd vermoord samen met mijn broer begin 2010. (...) Drie maanden later liet de taliban een dreigbrief achter aan bij ons huis'* (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, op de vraag hoeveel dagen na het incident met zijn vader hij de brief ontving, antwoordde *'Ik weet het niet. Misschien 20 dagen later'* (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze tegenstrijdigheid met betrekking tot de kern van zijn problemen die hebben geleid tot zijn vlucht, met name het ontvangen van een dreigbrief door de Taliban, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt zich verder ook vragen bij de chronologie van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaart verzoeker dat zijn vader en zijn broer vermoord werden begin 2010 (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), dat hij drie maanden (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5, verklaring DVZ, vraag nr. 11 en nr. 30) of 20 dagen (gehoorverslag CGVS, p. 16) later een dreigbrief ontving van de Taliban, dat hij vijf dagen later besloot om onder te duiken in Pol E Khomri (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), dat hij aldaar één maand verbleef en daarna Afghanistan verliet (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5 en gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze chronologie der gebeurtenissen waarbij verzoeker aldus iets minder dan twee maanden, in de hypothese dat de brief 20 dagen na de moord op zijn vader en broer werd afgeleverd, of iets meer dan vier maanden, in de andere hypothese, na begin 2010 Afghanistan zou verlaten hebben rijmt niet met verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan verliet begin maart 2011 (verklaring DVZ, vraag nr. 9, nr. 35) noch met zijn verklaring dat hij Afghanistan op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal, zijnde 15 februari 2012, 13 maanden ervoor had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8), zijnde in januari 2011. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder op de helling.

2.9. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat hij zijn identiteit, zijn reis en de aangehaalde vervolgingsfeiten niet met enig document weet te staven. Waar verzoeker thans oppert dat de mogelijkheid om via de Afghaanse autoriteiten bewijsmiddelen te verkrijgen bestaat, maar de overheid corrupt is en veel geld vraagt voor het leveren van documenten, en zijn moeder niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt om dit te bekostigen, wijst de Raad erop dat hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat, toen hem *in fine* van het

gehoor de vraag werd gesteld of hij van plan was om nog stukken/documenten toe te voegen, hij niemand kende om documenten op te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 20), een zeer opmerkelijke verklaring aangezien hij eerder tijdens datzelfde gehoor had verklaard dat hij sinds zijn aankomst in België dagelijks telefonisch contact heeft met zijn moeder (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker gaf toen dus duidelijk te kennen dat hij, ofschoon hij hier al bijna een jaar verbleef en men hem tijdens zijn interview een half jaar eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op het belang van identiteits- en andere documenten ter staving van zijn relaas had gewezen, nog geen enkele poging had ondernomen om op welke wijze dan ook, in de eerste plaats te denken aan zijn moeder, bewijsmiddelen te (proberen te) vergaren, waarmee hij verzaakte aan de medewerkingsplicht die op hem rust en wat getuigt van een gebrekkige interesse in zijn beweerdde problemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan in sterke mate relativeert. Verzoekers *a posteriori*-verklaring dat de mogelijkheid om via de Afghaanse autoriteiten bewijsmiddelen te verkrijgen bestaat, maar de overheid corrupt is en veel geld vraagt voor het leveren van documenten, en zijn moeder niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt om dit te bekostigen, is niet ernstig, nu hij deze verklaring voor het niet neerleggen van documenten ook reeds voor het Commissariaat-generaal kon aanhalen toen deze vroeg of hij nog stukken of documenten wou neerleggen, doch naliet dit te doen, doch enkel aangaf dat hij niemand kende om dat te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Bovendien stond niets verzoeker in de weg om op een andere wijze, bijvoorbeeld via een (inter)nationale organisatie of via zijn advocaat, mogelijke bewijsmiddelen trachten te bekomen. Verzoeker heeft hier klaarblijkelijk niet aan gedacht, toont dit minstens niet aan, hetgeen opnieuw wijst op een gebrekkige interesse in zijn hoofdzaak in zijn verklaarde problemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan verder op de helling zet.

Om bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers naar voren gebracht asielrelaas.

2.10. Zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten, dan nog toont verzoeker niet aan dat zijn verklaarde vrees jegens de Taliban heden nog actueel is. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Taliban na de rekruteringsbrief die ze in de loop van 2010, oftewel meer dan twee jaar geleden, bij hem thuis achterlieten, (nog) naar hem op zoek zouden zijn geweest. Verzoeker, die dagelijks telefonisch contact heeft met zijn moeder die, zo blijkt uit zijn verklaringen, nog steeds in zijn geboortedorp Qoshlaq Sani woont, zij het nu in het huis van de burens (gehoorverslag CGVS, p. 13), maakte tijdens zijn gehoren op geen enkel ogenblik melding van het feit dat de Taliban hem na die brief (nog) zou zijn komen zoeken. Niets wijst erop, er is geen enkele indicatie in die zin, dat ze hem nadien nog (actief) zouden hebben gezocht, laat staan dat zij heden nog steeds naar hem op zoek zouden zijn.

2.11. Uit niets blijkt bovendien, dit in het bijzonder, en verzoeker zelf toont dit ook geenszins aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat de Taliban hem ooit persoonlijk zou hebben gevisiteerd. Immers, de brief van de Taliban die hij in 2010 thuis kreeg, waarna hij op de vlucht sloeg, betrof, zo blijkt uit zijn verklaringen, een standaardbrief die ook zijn buurjongen kreeg en waarin mensen die een jonge zoon of broer hadden werden opgeroepen dit te melden zodat deze hen kon(den) vervoegen in plaats van naar het nationaal leger te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16).

2.12. In het kader van de devolutieve werking van huidig beroep volstaan voorgaande vaststellingen om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.13. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdzaak een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het

land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op de bouwen in de stad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste

plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted' (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrisch aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Kabul, het neerleggen van algemene rapporten en informatie over Afghanistan (stukken 18 tem 29) en de argumentatie dat er nog steeds veel veiligheidsincidenten zijn, dat minstens moet worden vastgesteld dat zelfs al zou er een vermindering zijn, er in deze regio nog steeds een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger is, als gevolg van willekeurig geweld daar er nog steeds een internationaal en binnenlands conflict heerst, dat zelfs indien Kabul voornamelijk wordt getroffen door asymmetrische aanvallen, deze aanvallen nog steeds een impact hebben op het dagelijkse leven van de burger en er hierbij ook burgerslachtoffers vallen alsook de verwijzing dienaangaande naar de bijgevoegde stukken (stukken 6 tem 16), brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011 en 2012 waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker aangebrachte stukken omtrent het beleid van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers d.d. februari 2010 en september 2010 bevatten geen actuele, noch uitgebreide informatie over Kabul en zijn dan ook, net als de overige door verzoeker aangebrachte documentatie, in zoverre zij al in beperkte mate betrekking heeft op de situatie in de Afghaanse hoofdstad, niet van aard om de aan het administratief dossier gevoegde gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie in Kabul en diens hierop gebaseerde evaluatie ervan in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker verwijst naar het landeninformatie rapport van de Deense Migratiedienst (stuk 17) uitgegeven in mei 2012 dat duidelijk weergeeft dat de terugkeer naar Kabul bijzonder moeilijk is voor mensen die niet kunnen terugvallen op familie of een sociaal netwerk en dat hij duidelijk heeft aangegeven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij geen enkele familie heeft ergens anders in Afghanistan, dat hij ook niet vertrouwd is met Afghaanse stedelijke gebieden, gezien het feit dat hij zijn hele leven in Afghanistan in de woestijn heeft geleefd, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility*

Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Met het betoog dat de bevolking in Kabul verdrievoudigd is en deze toename in bevolking gepaard gaat met een toename aan armoede, werkloosheid en criminaliteit, dat terugkeerders zonder netwerk, die niet kunnen vertrouwen op een netwerk dat hen hulp biedt bij het zoeken naar een onderdak en tewerkstelling, vaak eindigen in tenten en openbare gebouwen in achtergestelde buurten, dat daar geen toegang is tot basisdiensten en men niet in eigen levensonderhoud kan voorzien, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, verder geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die tot de etnische groep der Tadjieken behoort, een entrie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is, die Dari spreekt, een van de twee landstalen in Afghanistan, die over zekere professionele vaardigheden beschikt als (hulp aan) mecaniciens en waarvan de familie toch een zeker financiële armslag heeft, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Het louter uiten van de vrees werkloos en dakloos te zullen zijn volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet immers steeds *in concreto* worden aangetoond. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In zoverre verzoeker meent dat het argument dat hij behoort tot de etnische groep van Tadjieken geen comfort kan bieden gezien het feit dat hij ook geen sociale contacten heeft in Kabul en hij dus niet kan terugvallen op een bestaand sociaal netwerk dat hem hulp kan bieden bij het zoeken naar onderdak of tewerkstelling, wijst de Raad er nog op dat uit het betreffende door verzoeker aangehaalde rapport van de Deense Immigratiedienst blijkt dat alleenstaande jongemannen wanneer zij in de Afghaanse hoofdstad terecht komen, meestal terecht kunnen bij hun eigen etnische gemeenschap, in verzoekers geval de Tadjiekse die in Kabul ruim vertegenwoordigd is, die de nieuwelingen helpt integreren in de groep/gemeenschap en hen in bescherming neemt.

In zoverre verzoeker betwist dat hij beschikt over de nodige professionele vaardigheden en opmerkt dat hij zijn vader slechts éénmaal per week hielp in de garage en zijn hoofdbezigheid erin bestond schapen en koeien te hoeden, een vaardigheid dit niet van hulp zal zijn bij het zoeken naar een tewerkstelling in een stedelijk gebied als Kabul, alsook dat voorgaande blijkt uit het gehoor bij het Commissariaat-generaal waar hij wel kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn landbouwactiviteiten, maar geen antwoord kan bieden op vragen met betrekking tot mechaniek, dat dit duidelijk aantoonde dat hij niet over de vermeende capaciteiten beschikt van mecaniciens die hem kunnen helpen bij het vinden van een tewerkstelling in Kabul, kan hij niet gevolgd worden. Immers verklaarde verzoeker *'Mijn vader had een eigen autozaak, waar ik werkte als automecanicien'* en *'Ik werkte op onze familiegrond samen met mijn vader'* (vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 10,b) alsook dat hij één dag per week zijn vader hielp bij zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 13), dat hij hielp technische problemen op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 14) en dat hij hem één keer per week moest helpen met de tractor, meer bepaald *'de vijzen open doen en los maken'* (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker toch over enkele bijkomende vaardigheden beschikt, naast het hoeden van schapen en koeien, die hem van hulp kunnen zijn bij het zoeken naar een tewerkstelling in Kabul.

Verder betwist verzoeker eveneens dat zijn familie een zekere financiële armslag heeft. Verzoekers argumentatie dat de woordkeuze van 'autozaak' misleidend is en dat zijn vader geen auto's verkocht maar enkel werkte als mecaniciens in een zaak, valt niet te rijmen met de eerder door hem afgelegde verklaringen *'Mijn vader had een eigen autozaak, (...)'* (vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 10,b) en *'Mijn vader had een winkel in Puli Khumri in Seraj Dahna. Hij werkte daar als mecanicien.'* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Immers het feit dat verzoekers vader geen auto's verkocht hoeft niet noodzakelijk te wijzen op het niet hebben van een eigen winkel/autozaak.

Wat de in het verzoekschrift aangehaalde precaire financiële situatie van zijn gezin betreft, wijst de Raad er aldus op dat, zo blijkt uit verzoekers eerdere verklaringen, verzoekers vader een eigen autozaak had, verzoekers familie grond bezat (vragenlijst CGVS, p. 2, vraag nr. 10,b), en verzoeker voor zijn reis uit Afghanistan liefst 7500 dollar betaalde (verklaring DVZ, punt 34). Uit voorgaande blijkt dat er terecht gewag kan gemaakt worden van het hebben van een zekere financiële armslag van verzoekers familie.

In zoverre verzoeker de veiligheidssituatie in Baghlan toelicht, stelt de Raad vast dat deze verwijzing niet dienstig is gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

2.15. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geenszins het tegendeel aantoont, komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.17. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER